Sir Galahad
Lillian Holmes

Copyright © Constantine C. Coca, 2001 Toate drepturile rezervate Primul tipar în limba română - Septembrie 2010 Publicată de editura Htttle Hamti, Suceava
Autor: Traducerea: Editarea: Coperta:
Lillian Holmes Iulia Bodnari Ovidiu Biciuşca Liviu Bursuc
Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HOLMES, LILLIAN
Sir Galahad / Lillian Holmes ; trad.: Iulia Bodnari; ed.: Ovidiu Biciuşca. - Suceava : Little Lamb, 2010
Index
ISBN 978-606-8111-01-8
I. Bodnari, Iulia (trad.)
II. Biciuşca, Ovidiu (ed.)
821.111-32=135.1
face parte din

Colecţia Cărţilor JRare

a editurii

little lanrb

Când am citit prima dată această cărticică, am ştiut că mă oprisem asupra unei lucrări ce avea să slujească de model pentru băieţi şi fete în învingerea ispitei de a desconsidera copiii mai slabi. Sper că veţi considera *Sir Galahad* ca pe una dintre cele mai bune povestiri aprinzătoare pentru copii.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi
clasice, luaţi legătura cu noi la numărul
0744544579,
prin e-mail la **contact@littlelamb.ro**
sau scrieţi-ne pe adresa **Editura Little Lamb**
CP. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA

Prefaţă

De când a avut loc „tristul incident", micuţul David îşi petrecea zilele stând lângă fereastră, privind copiii şi muncitorii din Alverton trecând. Dar el este atât de bogat în zâmbete luminoase şi în jocuri imaginative încât aceştia nu au nici un motiv să îl numească „Sărăcuţul David." Cea mai mare dorinţă a micuţului David este să devină din nou puternic, dar ceea ce învaţă el este că adevărata putere vine prin lupta cu propriul său caracter şi prin a alege să facă binele, mai ales atunci când este foarte greu! Datorită inimii sale curate, a puterii interioare şi a faptelor nobile, el este denumit „Domnul Galahad," un titlu onorabil pentru o persoană „a cărei putere este la fel de mare ca a zece persoane datorită inimii sale curate."

Când am citit prima dată această cărticică, am ştiut că mă oprisem asupra unei lucrări ce avea să slujească de model pentru băieţi şi fete în învingerea ispitei de a desconsidera copiii mai slabi. Sper că veţi considera *Sir Galahad* ca pe una dintre cele mai bune povestiri aprinzătoare pentru copii.

Dragostea nu va pieri niciodată,
Mark Hamby 1 Cor. 13:8

CAPITOLUL I

Privind pe fereastră

DEVĂRATUL său nume era David - un nume frumos, căruia lui însuşi îi plăcea, pentru că aparţinuse băiatului din Biblie căruia i se întâmplaseră lucruri atât de minunate.

- Citiţi despre David, obişnuia el să spună mătuşii Jane când sosea timpul capitolului de seară; şi niciodată nu se sătura să audă despre băiatul energic şi viteaz care omorâse leul şi ursul şi chiar pe uriaş.

- Vreau să fiu ca David, începuse el să spună mătuşii Jane aproape imediat ce a putut vorbi clar; şi prin a fi ca el, vroia să spună a fi foarte puternic. într-o seară, pe când avea numai cinci ani, a intrat în culmea veseliei, strigând, „Sunt puternic! Pot căra mai multe lemne decât un băiat de şapte ani!" Nu auzise de Galahad până când a avut loc tristul incident ce 1-a făcut să creadă că nu mai putea fi ca David. Nu ar fi auzit niciodată de el dacă nu ar fi fost Arthur Bryan. Părea apoi că toată plăcerea venise în viaţa lui prin Arthur, aşa cum toată strălucirea soarelui intra în camera lui prin micuţa fereastră ce dădea spre casa lui Arthur de pe dealul de peste râu. Soarele nu ajungea la ea decât înspre amiază, pentru că era o fereastră ce dădea spre

vest; dar David se simţea mai bine dimineaţa şi nu simţea aşa mare nevoie să fie înveselit atunci, aşa că era mulţumit cu faptul că fereastră era pe partea cu casa. De asemenea, dădea spre curtea morii, aşa că oamenii treceau tocmai pe sub ea în drum sau dinspre locul lor de muncă; şi asta era plăcut pentru că David avea mulţi prieteni printre „mâini", cum îi numea el.

Voi, băieţi puternici, care abia ştiţi în ce direcţie e îndreptată fereastra voastră, vă întrebaţi de ce erau toate astea importante. Ei bine, pe atunci, David era invalid şi nu se putea deplasa mai mult de câţiva metri de fereastră fără să se ostenească foarte tare. El şi-a petrecut aproape toate zilele începând de la vârsta de cinci ani în acel loc, iar acum avea opt ani.

La început oamenii spuneau în trecerea lor: „Săracul băieţel! Păcat că Dumnezeu nu 1-a luat la mama lui!" Dar Dumnezeu întotdeauna îi lasă pe oameni să trăiască atâta timp cât are o lucrare cu ei şi deseori El are de lucru pentru băieţei ologi. După un timp oamenii au uitat să spună aceste cuvinte. David era aşa de bogat în zâmbete strălucitoare încât nu îl puteau numi sărăcuţ.

Dumnezeu o luase pe mama lui Acasă când el abia învăţa să meargă. Era un omuleţ puternic şi plin de viaţă pe atunci, cu ochi albaştri mari şi gânditori şi cu păr negru ca lignitul. Tatăl său lucra la calea ferată şi era acasă numai o dată la câteva nopţi, aşa că atunci când David nu a mai avut-o pe mama lui, a trebuit să fie dus la Alverton - micuţul oraş-fabrică unde locuia şi muncea sora tatălui său. Nu părea a fi locul lui acolo, pentru că mătuşa Jane nu se putea îngriji prea mult de el. Lucra la fabrică de la ora cinci şi jumătate după-amiaza şi oricum nu părea a se pricepe la copii deloc.

Sir Galahad

Dar exista alt loc în care David să stea. Nimeni nu ştia nimic despre familia mamei lui în afară de faptul că îi dezamăgise prin căsătoria ei cu tatăl lui David.

în locuinţa vecină mătuşii Jane locuia o femeie ce avea patru copii - doamna Black - şi ea promisese că va avea grija de David în fiecare zi, atât cât putea, în timp ce mătuşa Jane era plecată. Era mai uşor decât v-aţi putea gândi deoarece în Shop Row casele

erau foarte apropiate unele de altele; era într-adevăr o casă mare văzută pe de-a-ntregul, pentru că înainte fusese o magazie mare, veche, ce aparţinea unei fabrici şi fusese împărţită apoi în locuinţe, dintre care toate zece la un loc nu erau mai mari decât casa lui Arthur. Unele dintre ele aveau uşi comune ce dădeau dintr-o casă în alta, la fel întâmplându-se şi cu locuinţele mătuşii Jane şi a doamnei Black. în majoritatea timpului David se afla în casa doamnei Black sau, dacă nu vroia să îi stea vreun copil în cale, îi trimitea pe toţi cinci în casa mătuşii Jane.
David era aproape întotdeauna un copil foarte ascultător. Simţea că locul lui nu era nicăieri şi părea că se străduia să deranjeze cât mai puţin posibil. Deşi îi plăceau foarte mult jocurile zburdalnice, foarte rar se întâmpla ca cineva să fie rănit în timpul lor. Pe măsură ce creştea, îi plăcea mai mult să joace personaje din poveşti. Nu cunoştea nici o altă poveste în afară de cele pe care mătuşa Jane i le istorisea în fiecare seară, iar ea cunoştea numai poveşti din Biblie. Copiii doamnei Black nu auziseră niciodată altele în afară de cele pe care le spunea el, aşa că se jucau de-a vândutul lui Iosif în Egipt, de-a găsitul lui Moise în micuţa lui barcă, de-a făcutul „cărămizilor fără paie" din nămol, sau - ce îi plăcea lui David cel mai tare -uciderea lui Goliat cu o piatră. Un trunchi mare de copac de peste drumul din Shop Row era Goliat. Se chinuiau mult ca să-1 aşeze în poziţia corectă şi, deoarece nu cădea la
Privind pe fereastră
pământ când era lovit cu o piatră, cineva trebuia să-1 lovească cu piciorul.
Uneori Alice Black vroia să-1 reprezinte ^a pe David, dar fratele ei o descuraja dispreţuitor:
- O fată nu poate fi David! Fetele nu ştiu să arunce drept!
Dar David spunea cu blândeţe:
- Poate că putea pe atunci. Goliat a fost omorât cu mult timp în urmă.
Aşa că Alice îl ucidea pe „uriaş" când îi venea rândul. Nu ştiu unde a învăţat David să se poarte aşa frumos cu fetele şi cu femeile. Presupun că nu i s-a stins niciodată acel instinct de cavalerism cu care ar trebui să fie înzestrat fiecare băiat, într-o măsură mai mică sau mai mare. El a văzut bărbaţi în jurul lui lăsându-şi soţiile să care găleţi grele de apă de la izvor în timp ce ei se odihneau pe pridvorul casei. Unii dintre ei îşi lăsau chiar soţiile şi copiii să meargă să câştige pâinea pentru ei; dar David părea a şti că nu trebuie să le calce pe urme. întotdeauna îi spunea mătuşii Jane că în curând va fi destul de mare ca să meargă la fabrică să câştige bani pentru amândoi, pentru ca ea să nu mai fie nevoită să muncească. In ziua în care tristul accident a avut loc se împotrivise băieţilor care le puneau pe fete să tragă săniile sus pe deal pentru ca să se poată da ei apoi cu ele.
- Am sa vă trag sania până sus de două ori dacă mă lăsaţi să mă dau şi eu o dată cu ea, tocmai spusese Alice.
- Sunt mult mai puternic decât tine, răspunse David. Am să te trag cu sania până sus şi apoi vom coborî amândoi pe ea.
Ceilalţi băieţi au râs de el că era aşa „prostuţ" şi s-a întors să le strige ceva. Cred că avea de gând să spună: „Nu sunteţi destul de puternici să trageţi o fată cu sania până sus!" Mi-e teamă că îşi supraaprecia puterea. Dar nu a

Sir Galahad
spus-o; pentru că Alice începuse să ţipe văzându-i coborând de pe deal şi înainte ca el să înţeleagă ce se întâmpla, ea s-a rostogolit, iar el şi sania s-au lovit de caii unei sănii mari ce venea pe drumul de la poalele dealului şi pe care nu o văzuse sau auzise deoarece se gândea la băieţi. Omul şi-a oprit imediat caii, dar nu înainte ca David să fie lovit în spate şi tristul incident să aibă loc.

CAPITOLUL II

„Isus este fratele meu"

T,

RECURÂ aproape trei ani de când se întâmplase accidentul. David se gândi tot timpul că se va face bine peste ceva vreme; deşi uneori putea străbate camera, nu fu niciodată în stare să ajungă măcar până la trunchiul de copac Goliat, iar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea pe scaun, la fereastră. Când David îi vedea pe Alice şi George Black plecând la şcoală tânjea atât de mult să fie cu ei! Alice încerca să-1 înveţe tot ceea ce învăţa ea. La scurt timp el a putut să citească la fel de bine ca şi ea; totuşi, asta nu era decât o mică consolare pentru el. A întrebat-o pe mătuşa Jane toate cuvintele grele din capitolul din Biblie despre David şi, peste puţin timp putu să citească singur istorisirea - dar în final aproape că renunţase la speranţa de a fi ca acel David. Indiferent de cât de frecvent îi amintea mătuşa Jane că puterea lui Dumnezeu îl ajutase pe David, micuţul nostru David - cel rănit - răspundea: „Da, dar el nu era olog!"

De aici însă nu trebuie să trageţi concluzia că era descurajat. Rar găseai băieţi mai luminoşi şi mai fericiţi ca el. Avea tăbliţa şi cartea de citire pe care i le trimisese

învăţătoarea şcolii din sat şi desena animale ciudate sau citea din nou şi din nou poveştile din cartea de citire.

Şi apoi mai erau toţi prietenii lui care îl făceau fericit. Asta era înainte să îl cunoască pe Arthur, dar chiar şi atunci avea foarte mulţi prieteni şi îi plăcea să se gândească la ei - uneori îi enumera pe toţi mătuşii Jane.

-Primul este domnul Stanton, spunea el. îmi era frică de el înainte. Dar e tare drăguţ. îmi zâmbeşte de fiecare dată când trece şi, ştii, mi-a dat un zmeu pe care pot să îl înalţ de la fereastră. Şi mai este şi Sarah Watson, de asemenea. Ştii, este bucătar în casa directorului. Aproape de fiecare dată când trece în drum spre magazin, intră pentru câteva clipe. Şi cu Mike sunt trei; ştii, el mână căruţa. Sunt vreo zece în total.

-Cum ai ajuns să îl cunoşti pe Mike? a întrebat mătuşa Jane.

-într-o zi i-au căzut nişte lemne din căruţă şi nu ştia, aşa că l-am strigat. După ce le-a pus înapoi a venit şi a vorbit cu mine. întotdeauna spune „Bună dimineaţa!", sau „Cum îţi merge azi?" Are un frate mai mic aproape de-o seamă cu mine.

în acea seară, după ce s-a citit capitolul, David a spus:

- Mai am un prieten!

- încă unul?! a întrebat mătuşa Jane.

- E Dumnezeu, a răspuns David cu sinceritate. Mă gândeam astăzi că mi-aş fi dorit să am un tată sau un frate mai mare şi apoi mi-am amintit de „Tatăl nostru".

-Da, a răspuns mătuşa Jane, Dumnezeu este cel mai bun Tată.

- Şi am şi un frate mai mare, a continuat David. Mătuşa Jane tăcea, aşteptând să-i explice, după cum

ştia bine că o va face.

„Isus este fratele meu"
- Dacă Dumnezeu este Tatăl meu, Isus este fratele meu. Vorbeam despre asta cu domnul Stanton după-amiaza asta. S-a oprit la fereastră când mergea de la moară spre casă. I-am spus că ar fi frumos să am un frate mai mare, ca Mike.
- Numai că Mike este plecat toată ziua şi nu ar fi lângă tine, a precizat mătuşa Jane.
- Da, ştiu. Mi-am amintit asta după aceea. Atunci domnul Stanton mi-a spus că toţi avem un Frate mai mare care este întotdeauna cu noi. Imediat mi-am dat seama ce vroia să spună. întotdeauna ştiu ce vrea să spună domnul Stanton. Când eram mic şi mergeam la întâlnirile de rugăciune cu tine, înainte, ştii — şi vocea îi tremură puţin - nu puteam să îmi dau seama niciodată ce vroiau să spună nici unul dintre ei, cu excepţia domnului Stanton. Odată a vorbit despre Bunul Samaritean şi ne-a explicat cum putem fi ca el. Apoi, mult mai încet: mătuşă Jane, dacă Isus este Fratele meu mai mare, de ce nu mă vindecă?
- Crezi că domnul Stanton a întrebat asta când şi-a luxat glezna? spuse mătuşa Jane. A încercat numai să îndure curajos.
- Mi-a povestit odată despre asta, a răspuns David. A spus că Dumnezeu 1-a pus la încercare, presupunea el. **De mult** nu mai putu să mediteze la viaţa lui - a spus că a **tnviţai multe** Imuni bune atunci.
l'n.iic < a I ratele tău mai mare vrea să te gândeşti || in l.i **viaţi ta,** a sugerat mătuşa Jane.
Mă iislrpl la asta; trebuia să fi ştiut. Nu am ştiut nu imlaln «.1 eşti' l'iH-U'iiul meu şi niciodată nu am ştiut că un **itâţli prieteni până** nu a trebuit să stau singur atâta

timp

în ziua următoare David a spălat foarte bine una din **părţili tăbliţei şi** a scris în partea de sus: „Lucruri pe care **le..."** A **vrui să** scrie „învăţ", dar nu ştia cum se scrie. A

aşteptat până când Sarah Watson a venit şi a întrebat-o, dar nici ea nu era prea sigură. Credea însă că se scrie „învăţ"; astfel că a scris aşa. Apoi, muncind din greu, a scris dedesubt:
Dumnezeu vrea să învăţ despre El. El este prietenul meu. Isus este Fratele meu. El este cel mai bun frate posibil pentru că poate sta cu tine întotdeauna.
Nu era sigur cum se scriu celelalte cuvinte în afară de „învăţ", dar a considerat că nu se merită să-1 întrebe pe Mike. S-a gândit că îl va lăsa pe domnul Stanton să corecteze greşelile într-o zi când va avea câteva minute libere.
Au trecut mai multe zile până să mai fie adăugat ceva; iar apoi, într-o după-amiază, Alice Black a exclamat privind cum scria în tip ce ea îi dicta:
- Scrii mult mai bine decât mine, David! Asta din cauză că ai atâta timp ca să exersezi. Aş vrea să am şi eu timp să scriu acasă.
David s-a gândit mult la asta după ce fata plecă acasă. Erau unele lucruri plăcute pe care le avea el şi pe care băieţii şi fetele puternice nu le aveau. După ceva timp a adăugat la lista lui:
Dacă Dumnezeu te face să nu poţi merge, îţi dă alte lucruri pentru a compensa.
Au fost zile în care a plouat în acel martie. Nimic nu se întâmpla. Oamenii care de obicei îi zâmbeau, abia păreau a avea timp să-şi amintească de el pe măsură ce

^

treceau grăbiţi pe sub fereastră. Ploaia se prelingea prin crăpăturile din jurul uşilor; Shop Row arăta jalnic.
Dar după ceva vreme soarele s-a arătat din nou şi atunci a venit Arthur.
Tatăl lui Arthur era doctor şi trăia îritr-o casă mare de pe dealul de peste râul din Alverton. Arthur mergea la şcoală în Elkton, oraşul de pe cealaltă parte a dealului, dar uneori trecea cu tatăl său prin Alverton. Un câine mare ciobănesc îi însoţea de obicei. Lui David îi plăcea tare mult să îl privească. Nu mai văzuse un câine atât de frumos.
In acea zi specială de martie, după toată ploaia, Arthur şi Sancho erau deosebit de zburdalnici, pentru că stătuseră prea mult în casă. Alergau în jos de pe deal, traversau podul şi urcau drumul ce trecea prin Shop Row.

DAVID S-A GÂNDIT MULT LA ASTA.

CAPITOLUL III

„Arthur si câinele lui[1]

PISICA gri a mătuşii Jane era în casă, ghemuită lângă uşă, dormind. Era o crăpătură în uşă - una mare chiar - prin care uneori intra ploaia şi zăpada; şi dacă nu ar fi fost o pisică atât de prostuţă nu s-ar fi întins exact în dreptul ei pentru ca blana şi coada ei să iasă în afară întărâtându-1 pe Sancho să atace. Cum să reziste vreun câine unei astfel de ispite? Mârâi la Tabby, iar când aceasta se trase de lângă uşă, el se izbi cu totul în ea, dând buzna înăuntru. Tabby fu cât mai ostilă posibil cu musafirul ei, dar acesta fu şi el la fel de ostil, pentru că începu să alerge după ea prin încăpere. Scaunele cădeau, covorul se ridica din toate părţile -părea că un adevărat vârtej era în casă!
David râdea de se prăpădea. îi părea rău şi de sărăcuţa Tabby; totuşi, era sigur că Sancho nu-i va face rău, pentru că îl văzuse şi înainte fugărind pisici. îşi strigă pisica. Când, într-un final, se caţără pe fereastra lui, o luă în braţe şi-i

spuse lui Sancho să tacă.
Un alt râs se auzi şi, ridicând privirea, îl văzu pe Arthur la uşă.
16
17
„Arthur şi câinele lui"
-Sancho! Sancho! strigă Arthur. Apoi, către David: Of, ce comic a fost! A făcut vreun rău cuiva?
-Nu, răspunse David de îndată ce putu să se oprească din râs. Numai că a întors totul cu susul în jos.
-Hai să punem totul la loc, spuse Arthur; dar, oprindu-se deodată, adăugă: Tu eşti băieţelul şchiop de care mi-a spus tatăl meu?
-Sunt şchiop, spuse David. Ju eşti băiatul din casa de pe deal. Te văd acolo sus cu câinele tău.
-Da. Mă numesc Arthur Bryan. Tu cum te numeşti?
Arthur îşi făcea de lucru ridicând scaunele şi aranjând covorul, vorbind în acest timp despre Sancho şi celălalt câine al său, pe care tatăl lui nu-1 lăsa prea des să-1 scoată afară.
-Este mare, dar tânăr, spuse el. Cred că tu l-ai putea călări şi am putea face un turnir[1]. Trebuie să mă joc singur mai mereu.
- Cum te joci? întrebă David.
-Când mă joc sunt Regele Arthur. Uneori mă aşez pe spatele lui Sancho, dacă mă lasă. Regele Arthur avea mulţi cavaleri, bărbaţi ce luptau călare; şi ei numeau luptele turniruri.
-Este din Biblie? Mătuşa Jane niciodată nu îmi **citeşte** despre el.
- Nu; este într-o altă carte pe care o am eu. Regele liiu este în Biblie - regele David! Şi tu te poţi juca de-a regele.
- Nu pot fi rege acum. El nu era şchiop - era puternic.
- Da, ştiu; dar să presupunem că ar fi fost şchiop. Imaginează-ţi că era.
[1] Turnir, *turniruri,* s.n. - Competiţie din evul mediu occidental, în cadrul unei serbări, în cursul căreia cavalerii se întreceau în lupte cu armele.
18
Sir Galahad - Ar fi trebuit să stea nemişcat tot timpul, cum fac
eu.
în acea clipă apăru Dr. Bryan căutându-1 pe Arthur. Când îl văzu pe Sancho la uşa mătuşii Jane, se uită înăuntru şi fu bucuros să îl vadă pe Arthur vorbind cu David.
- Cum îţi merge azi, bărbăţelule? îl întrebă el pe David.
- Destul de bine, mulţumesc, răspunse David. Doctorul îi puse câteva întrebări cu privire la
spatele lui şi spuse - mai mult pentru sine - „vorbeşte de parcă s-ar fi însănătoşit". La plecarea lui şi a lui Arthur, îi promise că Arthur va veni din nou. Arthur îi spuse:
-Am să aduc şi cartea despre turniruri. Sunt şi alte lucruri în afară de lupte. Mama spune că dacă mă joc de-a regele Arthur, trebuie să fiu un cavaler creştin. De aceea port cordonul acesta micuţ, albastru. Ea 1-a pus acolo ca să nu uit de împăratul care a fost şi împăratul regelui Arthur. Ai auzit de El, nu-i aşa?

-Da, am auzit!
Avu aşa de multe la care să se gândească în acea după-amiază încât nici nu simţi cum zbură timpul până la ora cinci şi jumătate. O mângâie cu blândeţe pe Tabby şi spuse:
- Uf, pisică bătrână şi drăguţă! Dacă nu-ţi puneai coada sub uşă, Sancho nu ar fi întors totul cu susul în jos şi Arthur nu ar fi intrat înăuntru. N-o să-ţi mai spun prostuţă.
îi povesti mătuşii Jane totul despre musafirul său, şi când spuse „Tatăl nostru" în acea seară, adăugă:
- O, Doamne, fă ca Arthur să vină din nou cât mai curând. îţi mulţumesc pentru că l-ai trimis astăzi.
în acelaşi timp Arthur îi povestea mamei lui despre David. Purtară o discuţie lungă, care lui David i-

ar fi plăcut cu siguranţă şi pe care chiar o auzi de la Arthur foarte curând.

ÎI POVESTI MÂTUȘII JANE TOTUL DESPRE MUSAFIRUL SĂU

Camera în care Arthur şi mama lui vorbiră în acea seară era foarte diferită de cea în care l-am lăsat şezând pe David şi mătuşa Jane, şi totuşi nu părea a fi mai multă

fericire într-una decât în cealaltă. Una avea scaune grele de lemn, cealaltă avea fotolii şi divane cu perne moi; una avea perdele din muselină aspră, cealaltă draperii din dantelă bogată; una avea o Biblie - cartea de citire a lui David, cealaltă avea rafturi întregi de cărţi. Dar Dumnezeu era în fiecare dintre ele, şi acolo unde este El, nimic altceva nu mai contează.
- Mamă, spuse Arthur, după ce îi povestise despre vizita lui din acea după-amiază, mi-ar plăcea ca tata să-1 vindece pe David. Este un băiat aşa drăguţ! Este cel mai drăguţ băiat pe care îl cunosc.
- Pari a fi tare sigur de el.
-Păi, ştii şi tu că uneori îţi dai seama foarte repede cum e o persoana. Şi lui îi place să joace personaje din povestiri. Şi are şi el nume de rege.
- Poţi să mergi să îl vezi şi să vorbiţi despre toate astea.
- Dar el nu poate să se joace. El spune că trebuie să fie puternic ca să se poată juca de-a regele David. Nu poate să se joace nici de-a turnirurile. Vrea aşa de mult să fie puternic!
- Este mai puternic decât tine.
- De ce, mama?
-El poate sta nemişcat, răbdător, iar asta înseamnă a fi puternic.
- Cum adică, mama?
- Ce este mai greu? Să stai nemişcat sau să alergi şi să sari?
- Să stai nemişcat.
- Ei bine, dacă David face asta fără să murmure, este mai puternic decât tine. Tu întotdeauna eşti arţăgos când vreau să stai liniştit un timp. Va trebui să înveţi să te controlezi, înainte de a putea fi puternic.

-înţeleg, mama; am uitat că asta înseamnă a fi puternic. Dar atunci nu poate să se joace de-a cavalerul.
— Ba da, poate.
- O, mama, cum? Arthur sări în sus, nerăbdător să audă.

CAPITOLUL IV

Regele Arthur si Sir Galahad

ŢI aminteşti de Sir Galahad? Era unul dintre cavalerii Regelui Arthur, spuse doamna Bryan ca răspuns la întrebarea lui Arthur.
- Nu-mi amintesc nimic despre el.
- Este o poezie despre el care spune:
Puterea mea este cât a altor zece Pentru că am inima curată.
îi păsa mai puţin de lupte decât de a fi drept, bun şi corect.
- Te rog, spune poezia din nou, mama. Vreau să o învăţ pentru David.
Doamna Bryan o repetă şi Arthur o spuse după ea. Apoi ea întrebă:
- Nu-ţi aminteşti despre Potirul Sfânt?
- A, da, mama; îl avea întotdeauna cu el, nu-i aşa? Şi odată toţi cavalerii şi-au lăsat turnirurile pentru a-1 căuta.
- Da, şi ţi se potriveşte ţie şi lui David. Credeau că ceea ce căutau era cupa din care băuse Hristos la Cina cea de taină. Ceea ce însemna cu adevărat şi ceea ce vroiau ei

era prezenţa lui Hristos, împăratul lor. îl poţi avea întotdeauna pe împăratul tău cu tine.
- Mi-aş dori să îi spui lui David despre asta.
- Poţi să îi spui tu, dragule. Poate că te înţelege mai bine pe tine.
- Am să-i spun că poate fi Sir Galahad.
- Da, dragule. Dacă stă destul de aproape de Rege, inima lui va fi păstrată curată şi asta îi va da cea mai mare putere.
Sosirea Doctorului Bryan întrerupse acea parte a conversaţiei, dar Arthur aduse curând în discuţie pe noul său prieten.
-Tata, nu poţi să-1 vindeci pe David? întrebă el gânditor.
- Băieţelul mei drag, nu înţeleg de ce nu este încă vindecat. Mă aşteptam să se fi făcut bine demult. Dacă era un băieţel slab, laş, aş fi spus că nu a apelat la voinţa lui; dar pare a fi un băieţel cu voinţă puternică. Probabil că are nevoie de aer curat şi de hrană mai bună. La urma urmei, este o minune că încă mai trăiesc copii într-un loc precum Shop Row.
Doamna Bryan îşi ridică privirea de la lucrul ei şi spuse cu o voce plină de interes:
- Nu am putea face ceva să-1 ajutăm?
- Mama, ar putea merge cu noi cu trăsura! exclamă Arthur.
- Poate merge puţin; ar putea ajunge la trăsură.
- Mă gândeam la asta, răspunse doamna Bryan. Chiar în următoare zi Arthur se grăbi spre Shop
Row după şcoală. Avea la el cartea despre curtea Regelui Arthur. De îndată ce dădu buzna în cameră, exclamă:
- Poţi fi cavaler! Mama a spus! Şi mâine te luăm cu noi cu trăsura!

Trebuia însă explicat totul, şi Arthur o făcu foarte bine, pe de-a-ntregul. Se scotoci în buzunar să caute hârtia pe care scrisese versurile despre Sir Galahad şi i le citi foarte rar lui David.
Puterea mea este cât a altor zece Pentru că am inima curată.

David luă cu nerăbdare hârtia de la el şi întrebă:
- Cine a spus asta?
- Sir Galahad, răspunse Arthur.
- Mama spune că el vroia să fie blând, bun şi corect, mai mult decât să lupte. Ea spune că poţi duce lupte înlăuntrul tău - ştii cum.
- Da, spuse David mulţumitor. Arthur continuă.
-Ea spune că eşti mai puternic decât mine, pentru că tu poţi să stai răbdător, chiar dacă nu poţi să sari şi să alergi ca alţi băieţi.
- Asta înseamnă a fi puternic?
- Ea spune că e nevoie de mai multă putere. Odată, când am vrut să mă bat cu un băiat la şcoală, a aflat despre asta şi nu m-a lăsat. I-am spus că băiatul va crede despre mine că sunt laş. Atunci m-a întrebat ce ar fi mai greu: să mă bat sau să nu mă bat? Bineînţeles, era mai greu să nu mă bat, aşa că ea a spus că este mai curajos cel ce face ce este mai greu.
- Te-ai bătut cu el?
-Daa! şi ne-am rostogolit pe deal în jos până la pârâu. Amândoi a trebuit să stăm în casă toată ziua că neam udat. Era sâmbătă când am făcut asta. El a răcit şi a fost bolnav mult timp. M-am simţit rău tot timpul; e cu o lună

mai mic decât mine; ştii, şi asta m-a făcut să mă simt şi mai rău.
David îşi arătă compasiunea cu privire la lupta nevictorioasă, iar Arthur îi spuse:
-Mama mi-a dat apoi acest cordon ca să îmi amintească să fiu un cavaler creştin. A spus că un cavaler creştin ar încerca să lupte mai mult cu propriul său caracter decât cu alţi băieţi. Aproape că uitasem - ţi-a trimis şi ţie un cordon. îl am în celălalt buzunar.
Cordonul fu scos la iveală şi prins la haina lui David spre marea lui satisfacţie. La plecarea lui Arthur, ceva mai târziu, ultimele lui cuvinte au fost:
- Te vom chema mâine când plecăm cu căruţa, dacă e senin afară - am uitat că mama a spus şi asta.
Insă, următoarea zi nu fu senină, ci capricioasă. Ploua puţin timp, iar apoi se oprea atât de brusc încât erai sigur că soarele avea să strălucească imediat. Apoi ploua din nou, dar dădea speranţe că se va Jnsenina după amiază. Dar după amiaza fu mai ploioasă decât dimineaţa. David trebui să renunţe la gândul plecării. Ar fi fost prima lui plimbare cu căruţa şi prima dată când ar fi ieşit din Shop Row de la „tristul incident". Nici tu, nici eu nu ne putem imagina ce dezamăgire fu aceasta. Lacrimi se îngrămădiră în ochii lui. „Dar un cavaler nu plânge", îşi aminti el; aşa că le şterse pe toate şi îşi luă tăbliţa ca să mai adauge ceva la lista lui. De această dată copie versurile de pe hârtia lui Arthur şi scrise sub ele:
Este mai multă putere în a sta liniştit când vrei să alergi, dacă stai liniştit cu răbdare.
Noaptea dinainte, când îi spusese mătuşii Jane despre cum o să încerce să fie un cavaler, ea citase: „Cel încet la mânie preţuieşte mai mult decât un viteaz, şi cine

este stăpân pe sine preţuieşte mai mult decât cine cucereşte cetăţi"; şi îi arătase locul din Proverbe unde era scris; aşa că se gândi să scrie şi aceasta pe tăbliţă. Nu putu să-1 găsească singur sau să-şi amintească exact cuvintele, dar scrise:
Este mai multă putere în a nu te mânia
decât în a cuceri cetăţi dacă eşti rege şi poţi lupta.
Este bine că scrise acestea înainte ca Tom Black să intre agale. Tom era un băieţaş foarte neastâmpărat de treisprezece ani. Vroia să investigheze totul şi de obicei

investigaţiile lui duceau la ceva grav. în acea după amiază vroia tăbliţa lui David, şi nimic altceva nu îl satisfăcea. David încercă să îi distragă atenţia şi puse tăbliţa deoparte, sperând că Tom avea să uite curând de ea; dar deşi păru a face asta la început, nu renunţase la dorinţa lui, aşa că de îndată ce prinse ocazia, puse mâna pe ea şi o aruncă la podea unde se rupse în zeci de bucăţi.
„Era doar o tăbliţă!" veţi spune. Poate că le stricaţi des pe ale voastre. Dar pe atunci David nu avea nici un ban ca să cumpere alta, iar mătuşa Jane nu avea bani decât pentru mâncare şi haine, cât mai modeste pentru amândoi. Şi apoi, era o tăbliţă foarte preţioasă, pentru că fusese mereu însoţitoarea lui David. Pe deasupra, pe una din părţi era scrisă viaţa lui David. Ce poet sau scriitor nu ar fi deranjat să vadă cum primele capitole ale memoriilor lui sunt distruse sub ochii lui? Era mai uşor pentru David? Mă tem că era foarte furios. Nu se lăsa prea des dus de sentimente - era nevoie de ceva grav ca să îl determine să o facă - dar dacă avea un motiv destul de întemeiat, putea fi foarte furios; iar acum avea suficiente motive. Avea de gând să îl împingă pe Tom de lângă scaunul lui şi să îi

spună toate cuvintele urâte pe care le ştia; dar cordonul căzu în timp ce el se răsuci. Căzu jos chiar lângă bucăţica de tăbliţă pe care scria: „mai multă putere în a nu te mânia," iar David le văzu şi se opri. Era întotdeauna sigur că Fratele lui mai mare îl ajută. Aşa că, în loc să îl împingă pe Tom la o parte, spuse:
-Nu-i nimic, Tom. Nu ai făcut-o intenţionat; nu plânge.
Era o adevărată victorie, iar micuţul nostru cavaler simţea că şi Regele lui se bucura de asta.

CAPITOLUL V

„Lucruri pe care le învăţ învăţ"

POATE părea ciudat, dar chiar aşa a fost întâmplarea, că în aceeaşi după-amiază doamna Miller, învăţătoarea satului, sună trecând pe acolo. Ceva o făcuse să îşi amintească de băieţelul olog pentru care Alice Black ceruse odată o tăbliţă şi o carte, şi acum se gândi să vadă ce progrese a făcut. Adusese nişte caiete de caligrafie pe jumătate completate şi nişte creioane, o altă carte de citire şi o carte veche de aritmetică. Promise că o să vină să îl ajute din când în când.
După ce plecă, David se gândi: „Să presupunem că m-aş fi mâniat pe Tom din cauza tăbliţei! Ce rău m-aş fi simţit când aş fi aflat că Dumnezeu avea de gând să îmi trimită toate aceste lucruri!"
Alese unul din caietele de caligrafie pentru „Lucruri pe care le învăţ," şi începu să le scrie din nou, scriindu-le corect de această dată, pentru că erau în noua carte toate cuvintele care îi trebuiau lui.
Asta se întâmplase cu câteva zile înainte de a putea merge cu căruţa, dar era atât de ocupat cu scrisul încât nu avusese timp să îşi dorească acest lucru. Când în sfârşit fu chemat la căruţă într-una din după amiezi, iar doamna Bryan, Arthur şi el mânară pe

lângă păduri şi câmpii,
29

„Lucruripe care le învăţ"
încântarea lui nu cunoscu margini. Prima gură de aer de pe culmea dealului păru a-i da putere. Era o adevărată plăcere să îl priveşti. Ochii lui albaştrii sclipeau şi obrăjorii lui delicaţi erau îmbujoraţi în aşa măsură încât doamna Bryan se găsi întrebându-se cum moştenise micuţul băieţel de la ţară aşa frumuseţe şi bune maniere. Află apoi că mătuşa Jane era o doamnă, o prinţesă din împărăţia lui Dumnezeu, şi ea îl învăţase pe micuţul încredinţat ei să fie asemenea lui Hristos în lucrurile mărunte. Asta făcuse din el un gentleman.
- Sunt castani acolo, spuse Arthur, trecând pe lângă o dumbravă. Am fost cu unchiul John toamna trecută şi am luat o mulţime de castane.
- Acela e iazul pe care am patinat iarna trecută.
- Nu cred că este ceva mai distractiv decât patinatul. -Mike patina uneori noaptea. Odată a căzut
înăuntru şi a speriat-o pe mama lui, aşa că nu s-a mai dus, spuse David, ca să-şi arate interesul în patinaj.
- Pe dealul de deasupra iazului este un pârâu în care te poţi bălăci. Noi mergem în fiecare vară, explică Arthur, arătând spre locul respectiv.
Arthur povesti despre toate amintirile jfrumoase pe care le avea aici şi în alte locuri unde mersese in ieşirile din vară, iar doamna Bryan observă că nu era nici o urmă de invidie în inima băieţelului care nu avusese parte de aşa momente frumoase. Era bucuros prin bucuria lui Arthur, de parcă era a lui. Nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că puterea lui de bucurie era „cât cea a zece persoane," pentru că inima lui era curată.
îi fu ruşine că aproape se temuse că s-ar putea să nu fie bine pentru fiul ei să aibă de prieten aparte un băieţel din Shop Row. Acum nu îi mai era teamă de acest lucru. Astăzi le făcuse pe plac numindu-1 pe unul Regele Arthur
30
Sir Galahad
şi pe celălalt Sir Galahad, iar când se apropiară din nou de sat, spuse:
- Sir Galahad trebuie să străbată din nou parcurile lui în curând.
- Parcurile mele? întrebă David.
- Da, ale tale şi ale mele şi ale tuturor celor care le doresc. Ele sunt dealurile şi câmpiile lui Dumnezeu, dar ni le împrumută şi nouă. Modul în care le putem avea este să ne bucurăm de ele.
Un an se scurse şi un altul şi un altul. în acest timp, David avu parte de multe plimbări şi de multe zile petrecute cu Arthur. Puţin câte puţin se făcuse mai puternic, fără să îşi dea seama, şi ajunse să poată să meargă pe jos până la şcoala din sat. Ideea doctorului Bryan fusese bună; tot ceea ce îi trebuia lui era aer mai proaspăt şi mâncare mai bună. Le primi pe amândouă prin bunătatea doctorului şi, deşi nu părea a ajunge vreodată atât de puternic precum îşi dorise şi deşi mergea încă şchiopătat, nu mai era lipsit de speranţă.
încă purta micuţul cordon - nu acelaşi, pentru că doamna Bryan le reînnoise de multe ori şi pe al lui şi pe cel al lui Arthur. Avea noi feluri de lupte de purtat la şcoala. De exemplu, într-una din zile când îşi dorea foarte tare să fie în fruntea clasei, nu-şi putea aminti numele capitalei Virginiei când a fost întrebat. Doamna Miller îi dăduse puţin timp să se gândească, fiind sigură că trebuie să ştie, când un băieţel din spatele lui

care îi spunea „Richmond! Richmond!" foarte uşor, a şoptit deodată destul de clar pentru ca David să audă. David a spus-o imediat şi şi-a păstrat locul, dar toată plăcerea dispăruse. S-a gândit să spună că i se şoptise. Apoi s-a încurajat pe sine cu gândul că şi-ar fi adus aminte numele într-o clipă; trebuia să îi fi venit în minte în clipa când 1-a auzit. Dar nu îi venise; trişa - îi dispreţuise pe ceilalţi băieţi pentru asta!

.,

31

„Lucruripe care le învăţ"

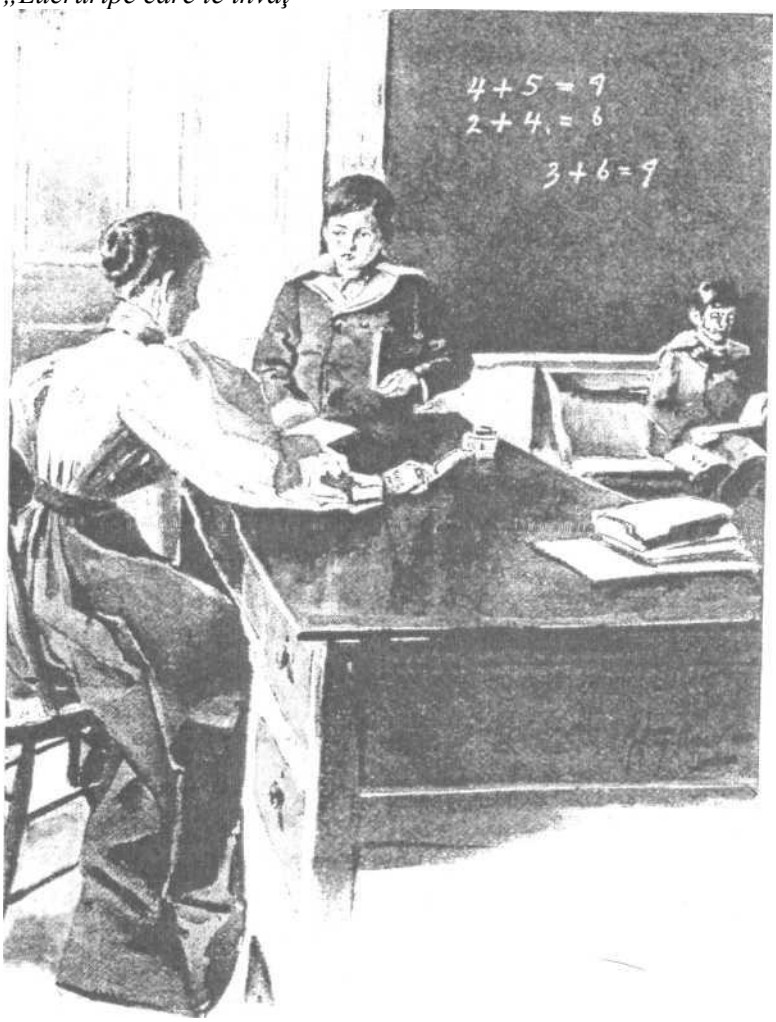

ALICE BLACK TREBUIE SĂ FIE NUMĂRUL UNU ASTĂZI

Vruse foarte mult să fie numărul unu în acea zi, pentru că era vineri şi doamna Miller oferea un cârd tuturor celor care rămâneau în fruntea clasei toată săptămâna. Asta ar fi fost cea de-a doua săptămână pentru el şi mătuşa Jane

32

Sir Galahad

ar fi fost atât de mândră de el! Mândră că a trişat? Asta chiar că nu!

Bătălia a continuat întreaga zi şi în ultimul ceas partea din el care era Sir Galahad a învins. O cinste cu care Regele lui nu îl putea binecuvânta nu era o decoraţie pentru un cavaler.

Exact când doamna Miller era gata să îi dea cârdul, el spuse:

- Alice Black trebuie să fie numărul unu astăzi; am auzit pe cineva spunând „Richmond" în timp ce dumneavoastră aşteptaţi să îmi amintesc.

A durat numai un minut să o spună, dar a făcut din el o altă persoană. In loc să se simtă ca un laş, a avut din nou puterea a zece, căci inima lui era curăţită de necinste.

0
f

/ N şcoala lui David era o fetiţă ai cărei fraţi o v puneau mereu să le ducă acasă cărţile. Iar ei fugeau prin păduri, lăsând-o să se chinuie cu povara cum putea. Prima dată când observă acest lucru, David se duse repede la Ella şi îi spuse:

- Dă-mi mie cărţile. Astăzi merg acasă în aceeaşi direcţie cu tine.

La început păru într-adevăr foarte mulţumitoare; dar după numai o clipă exclamă:

- O, nu! Te-ai obosi prea tare. Tu nu eşti puternic. David se întrista întotdeauna puţin când i se amintea de acest lucru, dar spuse cu seninătate:

- Bine, am să duc o parte din ele. Le împărţim egal, ca să nu obosească nici unul din noi.

în fiecare zi după aceea mergea acasă cu Ella Knox. Fraţii ei râdeau, bineînţeles, şi începură să-şi bată joc de el. Nu putea juca prea multe jocuri ale băieţilor şi deseori era pe acelaşi loc cu fetele; iar asta dădea ocazia altor glume care la început aproape că îl înfuriau. Totuşi, îşi înghiţea mânia şi trecea cu faţa zâmbitoare, până când în final băieţii începură să simtă şi ei că era putere în a nu fi dispreţuit prin bucuria lui tăcută.

34

Sir Galahad

Curând deveni lider în felul lui. Certurile erau rezolvate apelând la autoritatea lui şi înţelepciunea lui era recunoscută.

Lista numită „Lucruri pe care le învăţ" ocupa acum mai multe pagini. Acestea sunt unele dintre paragrafele scrise mai târziu:

Dumnezeu trimite oameni la tine exact când ai nevoie de ei.

Regele nostru ne ajută să facem ceea ce vrea să facem. Alţi regi doar poruncesc.

Nu contează ce spun alţi oameni dacă îl poţi auzi pe Regele tău înlăuntru, spunându-ţi că ai făcut bine.

într-o zi, el descoperi o mângâiere neaşteptată. Era la şcoala duminicală, la ora domnului Stanton; la Alverton era o şcoală duminicală, chiar dacă nu era nici o biserică şi nici o slujbă. Lecţia era despre omul orb din naştere, iar când băieţii îşi exprimară compătimirea faţă de el, domnul Stanton spuse:

— Ar trebui să fiu bucuros să fiu acel om.

Toţi băieţii priveau uimiţi, cu excepţia lui David, care aştepta cu nerăbdare explicaţia.

Domnul Stanton continuă.

-Hristos 1-a folosit. Avea nevoie ca cineva să se nască orb pentru a-1 face să vadă, ca să le arate oamenilor că El era Lumina lumii.

In ziua următoare, David scrise în cronicile lui:

Poate Hristos avea nevoie de cineva şchiop aici. Ar trebui să fiu bucuros dacă

El vrea să mă folosească.

35

O mângâiere neaşteptată

Dar nu putea să nu tânjească după a fi capabil să o ajute pe mătuşa Jane. Nu părea a se simţi bine, iar dacă el ar fi fost puternic, ar putea găsi un loc la fabrică acum, pentru că erau acolo băieţi de-o vârstă cu el. Se tot gândi şi se tot gândi la asta, şi iată că sosi un timp când părea că dorinţa lui ar putea fi îndeplinită.

In fiecare vară o fata era angajată pentru a face tipare pentru bunurile fabricate în Alverton Mills. Era o muncă foarte uşoară, iar Martha Flint o făcuse în ultimii trei ani, când venea să-şi petreacă vacanţele eu părinţii, în restul anului stătea cu unchiul ei în oraş, ca să poată merge la şcoala de acolo, iar puţinul câştigat în timpul verii îi era de mare ajutor. Fără acest loc de muncă ea nu ar fi fost cu siguranţă capabilă să meargă la şcoală, pentru că o ajuta să-şi cumpere haine pentru tot anul şi celelalte cheltuieli le reducea foarte mult.

în acest an, când David îşi făcea atâtea griji pentru mătuşa Jane, auzi că aveau nevoie de cineva să facă tipare mult mai devreme decât de obicei şi că urma să fie muncă în plus şi pe parcursul verii. îi povesti lui Arthur despre asta, iar într-una din zile cei doi se grăbiră la director pentru a solicita postul pentru David.

-Eşti prea tânăr, spuse domnul Colton cu asprime.

- Dar aş putea face munca, îl asigură David. Am privit-o pe Martha cum o făcea anul trecut.

- Un băiat nu este niciodată destul de ordonat. Nu am avut succes cu băieţii.

-Dar David este ordonat, interveni Arthur. A învăţat să facă treaba fetelor cât timp a stat în casă atât de mult. Poate să îşi coase nasturii şi să îşi cârpească hainele.

- Băieţii amestecă întotdeauna etichetele.

- O să am foarte mare grijă, spuse David.

36

Sir Galahad

Domnul Colton se gândi că arăta într-adevăr ca un băieţel curat şi ordonat. în cele din urmă spuse:

-Te voi lăsa să încerci. Poţi merge în încăpere. Omul de acolo are să-ţi spună ce să faci.

EŞTI PREA TÂNĂR, SPUSE DOMNUL COLTON CU ASPRIME

37

O mângâiere neaşteptată

Aşa că David îşi luă postul de „mână." Cât îi plăcea munca pe care o făcea! La sfârşitul primei săptămâni o convinse pe mătuşa Jane să îşi ia o vacanţă mică, asigurând-o că dacă vor fi chibzuiţi vor putea trăi din salariul lui pentru o perioadă de timp.

Etichetele nu fuseseră niciodată făcute mai ordonat. Băiatul ajunse să înveţe chiar denumirile anumitor stiluri de flanele, astfel încât putea să le aplice el singur. Când Martha sosi, avu surpriza de a găsi un băieţel făcând munca ei; dar i se alătură cu bucurie, descoperindu-1 chiar ca pe o companie plăcută când aveau timp să vorbească.

- De ce eşti aşa atent la spate? întrebă ea într-o zi. Domnul Colton nu se uită

niciodată pe spatele unei etichete, este prea grăbit când le trimite.
- Dar vreau ca toate să fie bune, răspunse David.
- De ce? insistă Martha.
- Pentru că - pentru că, se bâlbâi David, pentru că Dumnezeu vede totul.
- A! Crezi că îi pasă?
-Da, scrie undeva în Biblie să facem totul ca pentru El.
După această întâmplare, Martha îi punea deseori întrebări lui David numai ca să îl facă să vorbească. îi plăcea să râdă de oameni; părea să vadă tot ce este mai în neregulă la consătenii ei.
- Ai văzut vreodată pe cineva să arate mai comic decât Jim Healey? întrebă ea. Cred că pălăria aceea a fost a străbunicului lui. întotdeauna şi-o îndeasă pe cap.
-Dar nu poate să-şi permită să îşi cumpere una nouă, răspunse David; soţia lui este bolnavă tot timpul şi el îşi cheltuie toţi banii cu ea. Cred că are ochii slăbiţi şi de aceea îşi îndeasă aşa pălăria pe cap. Odată m-au durut şi pe mine şi a trebuit să port pălăria aşa.

- Tu nu vezi niciodată nimic amuzant. -Ba da.
Şi ea ştia că aşa era, pentru că râseseră de multe ori din toată inima. Era bucuroasă totuşi că nu râdea din orice, pentru că ar fi râs şi de părul ei roşcat, aşa cum făceau fraţii ei.
într-o zi, el veni cu o nouă bucată de cordon la haină.
-Unde este cea veche? întrebă ea. Ştia deja însemnătatea ei.
- în buzunar, spuse David.
- Mi-o dai mie?
- Am să ţi-o dau pe cea nouă şi o port eu pe cealaltă. Nu era prea murdară, dar Arthur pleacă la oraş, iar mama lui i-a dat una nouă şi noi le schimbăm întotdeauna deodată.
- Poate o fată fi unul din cavalerii tăi?
- Nu ştiu; bănuiesc că poate. Ai putea fi o doamnă - Doamna Martha.
- Ce trebuie să fac?
- Ceea ce îţi spune Regele. Ai să ştii.
- Dar eu nu îi aparţin.
-Poţi să îi aparţii. Trebuie doar să îi ceri să îţi facă inima curată şi pură. Nu mai atunci poţi duce luptele Regelui - acele bătălii mari şi grele din interiorul nostru.
- O, chiar vreau să aparţin Regelui! exclamă Martha.
- O, Martha! zâmbi David.
-în ultimul timp mi-a fost ruşine de mine - de când a fost discuţia despre dosul etichetelor.
- Nu-i nici o problemă, Martha. Slujim unui Rege plin de îndurare. Sunt atât de bucuros că vrei să fii creştină!

CAPITOLUL VII

luptă scurtă

SăptăMÂNILE zburau şi erau şi unele fericite, pentru că David îşi găsise o prietenă.
Martha îi fusese şi înainte prietenă, dar nu se bucurase
niciodată cu adevărat de prietenii dacă acestea nu erau
legate prin slujirea Regelui său.
într-o dimineaţă, ea intră cu lacrimi în ochi, iar când
David întrebă ce se întâmplase, ea răspunse:
- Domnul Colton spune că de azi încolo nu mai are nevoie de mine. Nu va fi destulă muncă decât pentru o persoană şi, de vreme ce tu vei fi tot timpul la dispoziţie, tu trebuie sa ai postul.
O luptă scurtă începu în inima lui David. Se gândi la mătuşa Jane şi la odihna de care avea aşa multă nevoie, şi se gândi la Martha şi la visele ei dragi de a merge la şcoala publică din oraş ceva mai târziu. Mătuşa Jane nu ar vrea ca el să ia locul Marthei. Sir Galahad nu ar face-o. Cuvântul Regelui spunea ceva de genul „dându-vă întâietate unii altora în cinste."
- Nu trebuie să pleci, spuse el repede. Eu am venit numai pentru că nu erai tu încă acasă.
- Chiar ai vrut să o faci numai pentru un timp?
- Bineînţeles; ştiam că e postul tău.

Sir Galahad
Dar Domnul Colton te preferă pe tine, David.
— Nu şi dacă ştie că am venit să muncesc numai până când aveai să te descurci singură.
Merse imediat la domnul Colton şi îi explică. Directorul fu foarte surprins, dar era dispus să o păstreze pe Martha, dacă David dorea asta.
— Să vedem, spuse el dus pe gânduri, mă întreb dacă ai putea să faci copii pentru mine. Scrie-ţi numele pe hârtie.
David scrise apăsat: „David Kerry Grandon."
— îţi merge mâna destul de bine. Presupun că ai putea să copiezi facturile astea pentru mine. Cel care o făcea până acum ia concediu şi se strâng prea repede."
Copiatul a necesitat câteva zile de lucru, iar ultima pe care David o petrecu în birou se dovedi a fi una importantă, pentru că atunci se petrecu fericitul incident.
Toată acea ultimă zi în birou, David fu foarte tăcut şi puţin trist. De fiecare dată când se gândea la mătuşa Jane, rostea rugăciunea: „Doamne, ajută-mă să ştiu ce trebuie să fac apoi." Nu ştia că următorul lucru „pe care trebuia să-1 facă" era foarte aproape de el chiar atunci.
Ajunsese la ultima pagină de facturi, când domnul Kerry, cel care ţinea slujba în Elkton, întră în birou. Era un bărbat destul de tânăr şi slujise în biserica din Elkton numai pentru câteva luni de zile, aşa că David nu-1 mai văzuse înainte. Treaba pe care o avea cu Domnul Colton era să-1 întrebe dacă putea predica în holul Alverton-ului duminică noaptea, o dată la două săptămâni. De îndată ce auzise de micuţul oraş-fabrică ce nu avea biserică, a simţit că era de datoria lui să facă ceva; şi biserica lui căzuse de acord să aibă un timp de rugăciune o dată la două săptămâni pentru ca el să poată predica în Alverton. Totuşi, proprietarii locului trebuiau consultaţi întâi prin domnul Colton.

David îi spuse că directorul nu era înăuntru, dar că avea să se întoarcă repede; aşa că pastorul Kerry se aşeză ca să aştepte.
Hârtiuţa pe care David îşi scrisese numele cu câteva zile înainte era chiar pe birou, rezemată de ceva, iar când ochii pastorului se îndreptară către David, nu putură să nu se oprească puţin asupra ei. Zeci de alte hârtii fuseseră aruncate la gunoi în acele zile. Singurul motiv pentru care aceasta scăpase, era pentru că avea o lucrare în lume. Nu putea fi distrusă încă. Dumnezeu avea de gând să o folosească.
Domnul Kerry citi fără să vrea: „David Kerry Grandon". Băieţelul de la birou îşi ridică ochii mari, albaştri, ce părură a trimite un şoc electric pastorului.
- Al cui este acest nume? întrebă el.
- Al meu, răspunse David.
- Iar o parte din el este al meu şi al tatălui meu. Cum de te numeşti David Kerry?
- Mama mea m-a numit după tatăl ei.
- Unde este mama ta? - cu încântare.
- A murit cu mult timp în urmă, când eram foarte mic.
- Cum se numea?
- Rose Kerry.
- Şi tatăl tău cum se numea?
- James Grandon.
- Unde a murit? în acest oraş? Singură în Shop Row?
- Nu, domnule; trăiam în oraş atunci, cred. Nu ştiu multe despre asta. Mătuşa Jane ştie.
- Cine este ea?
- Sora tatălui meu. M-a adus la ea. Şi el este mort.

42

Sir Galahad

-înţeleg, murmură pastorul. Probabil a murit în timp ce eram peste ocean. Şi noi credeam că se ascunde de noi. Copile, eşti nepotul meu. Mama ta a fost sora mea. Când pot să o văd pe mătuşa ta. Arăţi la fel ca mama ta, mai spuse el.
- Mătuşa Jane spune că semăn, reuşi David să răspundă.
- îţi aduci aminte de ea?
- Nu, domnule; eram prea mic atunci când a murit.
- Când pot să o văd pe mătuşa ta?
- Este în camera de lucru. A venit astăzi din nou la muncă.
Domnul Kerry îl întâlni domnul Colton la uşă şi se opri numai cât să ceară voie să o vadă pe Jane Grandon. Câteva minute mai târziu, în zgomotul maşinilor, asculta povestea mamei lui David.
- L-a iubit pe Jim, repeta din când în când mătuşa; în final, domnul Kerry spuse:
- Ştiu că l-a iubit. Noi nu am vrut să se căsătorească cu el, dar nu am vrut niciodată să pierdem legătura cu ea. Am mers în Europa după ce s-a căsătorit. Trebuia certificat un teren în Scoţia şi o parte din el era al nostru. Am stat acolo doi ani şi nu am auzit nimic de la ea în tot acest timp. Când ne-am întors acasă nu am mai putut da de ea.
-Băiatul a fost o aşa mângâiere pentru mine! spuse mătuşa Jane cu o voce stinsă. Era sigură că vor vrea să îl ia de lângă ea.
Domnul Kerry plecă fără să mai spună vreun cuvânt. îl luă pe David cu el când plecă de la birou şi pe moment uită cu totul despre treaba cu care venise.
- Trebuie să vii acasă cu mine, spuse băiatului. -Dar mătuşa Jane va vrea să vorbească cu mine
când va veni.

43

- Atunci voi sta aici până atunci.
Le luă foarte puţin timp să se cunoască. David îi povesti totul despre anii în care nu putuse să meargă, despre Arthur, despre Sir Galahad, despre munca la fabrică, îi arătă până şi preţioasa lui carte „Lucruri pe care le învăţ."
-Trebuie să îmi spui cum le-ai învăţat pe fiecare dintre ele, spuse unchiul său.
- O, are să dureze cam mult! Nu durează mult să le scrii, dar uneori durează mult să le afli.
-Mie mi-a luat mai mult timp decât ţie să le descopăr.
- Credeam că le ştii pe toate. Eşti predicator.
-Da, sunt predicator, şi asta îmi aminteşte că am venit aici să întreb dacă pot predica în Alverton. Trebuie să merg înapoi să îl întreb pe domnul Colton.

T

CAPITOLUL VIII

„Adu-l odată!"

44

ERMISIUNEA domnului Colton pentru a predica ar fi fost obţinută repede, dar trebui să se consulte cu angajaţii săi, aşa că nu putu să-i dea un răspuns domnului Kerry timp de câteva zile. în oraşele-fabrică, asemenea Alverton-ului, omul care deţine casele, magazinele, dumbrăvile şi fiecare metru de pământ, este cumsecade într-o mică măsură. Alverton-ul era deţinut de o companie anume, dar cu toţii erau apropiaţi, iar cel mai în vârstă membru al familiei avea autoritate patriarhală.
Pastorul se întoarse la fabrică, de data aceasta însoţit de mătuşa Jane.
- Tatăl meu va dori să îl vadă pe David, spuse el. Trebuie să mă întorc după el mâine, după ce am să îi dau vestea bunicului său.
- Şi bunica lui? întrebă mătuşa Jane.
- A murit cu mulţi ani în urmă, doamnă Grandon. Eu şi tatăl meu suntem singuri. Vechiul nostru slujitor este acum îngrijitorul casei noastre în Elkton.
- Mi-1 veţi lua pe David?
-Bunicul lui va dori asta, sunt sigur, răspunse predicatorul. Şi asta fu tot.

Doi oameni nu au dormit prea mult în noaptea zilei în care a avut loc întâmplarea - mătuşa Jane, care simţea că îşi dă băiatul, şi bătrânul din casa din Elkton, care îşi plângea fiica, în timp ce se bucura că îi găsise copilul.
- Adu-l odată, poruncise el; dar fiul său îl asigurase că era mai bine să aştepte până în următoarea zi pentru ca David să aibă timp să îşi revină din buimăceală.

în următoarea dimineaţă, bătrânul insistă să i-1 aducă imediat.
-Nu trebuie să mai stea nici un ceas în acel loc. Cum pot şti ce învaţă? spuse îndoielnic.
- Dar, tată, şi-a petrecut toată viaţa acolo. Câteva ore în plus nu-1 pot schimba.
-Bine, adu-l, adu-l odată!
Aşa că domnul Kerry apăru în Shop Row foarte devreme, asttfel că David se găsea în curând în drum spre Elkton.
-Ar fi bine să-ţi fi luat tot ce-ţi trebuie; bunicul tău nu te va mai lăsa să te întorci, spuse domnul Kerry lui David. „Să nu se mai întoarcă!" David era uluit. Să o părăsească pe mătuşa Jane, pentru că găsise un unchi!
-Dar mătuşa Jane va vrea să mă întorc! rosti el apăsat.
- Aparţii bunicului tău, în primul rând.
-Dar mătuşa Jane a avut întotdeauna grijă de mine. I-am aparţinut ei din ce în ce mai mult tot timpul. Vrea să lucrez din nou pentru ea.
Predicatorul David Kerry tăcu. Nu avea rost să se certe cu băieţelul care vedea lucrurile foarte clar. Poate bunicul lui avea să aibă mai mult succes cu el.

46

Sir Galahad

Când David ajunse în prezenţa bătrânului domn Kerry, simţi puţină teamă la privirea iscoditoare a bătrânului care îl apucă de umeri şi exclamă:
-Ochii lui Rose! Micuţa mea, biata Rose! Apoi, după ce durerea primei întâlniri trecu, iar bătrânul zâmbi, David văzu blândeţea din spatele iscodirii şi nu îi mai fu teamă.
Avea aşa de multe de spus, încât orele trecură foarte repede până la masa de prânz şi mult mai repede după aceea. Bătrânul dormi puţin după-amiază, iar David şi unchiul său se plimbară în jurul grădinii.
-Despre ce să vorbesc la Alverton când am să predic? întrebă el mai târziu.
- O, vorbiţi despre ce le place băieţilor!
- Băieţilor nu le plac predicile, nu-i aşa?
- Ba da, dacă le pot înţelege. Adică eu cred că le înţeleg. Am auzit numai câteva predici. In Alverton nu avem decât întâlniri de rugăciune.
- Ai venit vreodată la biserică în Elkton?
-Da, de câteva ori, cu Arthur; dar niciodată nu ne-am găsit locul acolo, ştiţi...
- De ce?
- Nu cunoşteam oameni.
- Dar acum ai să-i cunoşti.
Tânărul predicator se opri brusc din plimbare şi exclamă:
-Am o idee! Dă-mi cartea despre lucrurile pe care le-ai învăţat. îmi voi lua subiectele din ea."
- V-ar folosi? -Da.
Mai merseră puţin, până când David îşi aminti cât este de târziu.

47

„Adu-l odată!"

-O, trebuie să merg acasă! spuse el. Mătuşa Jane se aşteaptă să fiu acolo când iasă ea de la fabrică.
- Mai bine mergi să-1 vezi pe bunicul tău. Este pe verandă acum.
Merseră împreună spre verandă şi David spuse:

- Am venit să-mi iau rămas-bun. Am avut un timp minunat.
- Ce vrei să spui? întrebă bătrânul. Acum trebuie să stai cu noi.
- Dar mătuşa Jane mă vrea.
- Ştie că eşti al meu.
-Da, şi ar trebui să mă lase să stau; dar ştiu că trebuie să fiu al ei.
-Vreau să te trimit la academie aici şi apoi la universitate.
Sir Galahad fu ispitit cu asta. Dar dădea dovadă de cavalerism să o părăsească pe mătuşa Jane de vreme ce avusese intenţia de a avea grijă de ea la bătrâneţe?
-Vei sta! spuse bătrânul, hotărâtor; şi fiul lui se întreba cum îndrăznea băiatul să i se împotrivească.
Băiatul era puternic înăuntru. Aproape toţi ce doisprezece ani din viaţa lui se străduise să capete această putere. Niciodată nu părea să aştepte prea mult pentru a auzi porunca Regelui său, iar puterea părea să vină cu porunca.
-Nu ar fi corect din partea mea să o părăsesc pe mătuşa Jane, spuse el cu blândeţe, dar cu multă fermitate.
Bătrânul nu putu rezista privirii sincere şi curate ce venea din ochii albaştri. Ochii lui se plecară şi în cele din urmă spuse cu umilinţă:
-Lasă-1 să plece în seara asta. Vom vedea mai târziu ce facem.

Sir Galahad
David se grăbi înapoi spre Shop Row şi spre micuţa cameră joasă, de parcă îi era teamă de ceea ce lăsase în urma sa în Elkton. Fusese o ispită mare. Bunicul său nu ştia nimic despre asta. îi era teamă că băiatul nu avea capacitatea de a aprecia avantajele pe care i le oferea. Nu ştia cât de mult tânjea David după cărţi şi cultură şi după tot ceea ce nu avea în viaţa din Alverton. Cred că David nu a ştiut niciodată că le vrea până când ele nu au venit aşa de aproape de el, dar acum vedea foarte clar la ce renunţa.
Mătuşa Jane îi puse foarte puţine întrebări în acea seară. Nu avea intenţia să deschidă subiectul despărţirii decât dacă se vedea forţată. Crezu că poate domnul Kerry îi dăduse câteva zile să se obişnuiască cu ideea. Dar a doua zi, când fu chemată de la fabrică la ora zece dimineaţa, era sigură că îi sosise ceasul încercării.
O trăsură se afla în faţa căsuţei sărăcăcioase din Shop Row. îl găsi în încăpere pe bunicul şi unchiul lui David.
-O, mătuşă Jane, bunicul a venit să te vadă! strigă David şi ea se miră cum putea fi atât de bucuros.
Domnul Kerry, bătrânul, studie faţa sinceră şi blândă a mătuşii Jane pentru câteva clipe. Apoi spuse domol:

- Băiatul refuză să fie despărţit de dumneavoastră, doamnă Grandon. Am ajuns la concluzia că are nevoie de dumneavoastră şi că şi noi avem nevoie. Acceptaţi postul de îngrijitoare în casa noastră? Vechiul nostru bucătar a devenit neglijent, dar cred că sub supravegherea dumneavoastră casa ar putea fi ţinută uşor în ordine. Vreţi să veniţi la noi
- 49 CAPITOLUL IX

Prima predică

MĂTUŞA Jane plecă odată cu David. În timpul primelor zile aglomerate, toată lumea uită de predicile din Alverton de duminică seara; dar într-o dimineaţă sosi o scrisoare de la domnul Colton care spunea că membrii fruntaşi ai firmei se opuneau noului plan.
David era foarte dezamăgit, asemenea tuturor celorlalţi. Arthur, care trebuia să coboare de pe cealaltă parte a dealului pentru a-1 vedea pe David, era şi mai mânios.
-Cezar bătrân şi morocănos! spuse el. Probabil îşi imaginează că oamenii sunt precum maşinile lui vechi. Am să merg să-1 rog pe tata să se ducă să vorbească cu el.
Doamna Bryan e cea care se gândi la cel mai bun plan. Auzise că domnul Kerry avea de gând să predice despre subiectele din caietul lui David şi că deja găseau texte pentru predică.
-Lăsaţi-1 pe David să meargă la bătrânul Mayberry, spuse ea. îşi poate lua cartea cu el să-i arate domnului Mayberry despre ce va fi predica. Asta îl poate convinge că nu va fi nimic rău în ea.

într-o dimineaţă însorită predicatorul şi nepotul său luară trenul spre oraş. Merseră împreună la moşia domnului Mayberry, dar numai băiatul intră în bibliotecă să îl vadă pe bătrân.
-Sunt David Gradon, se prezentă el. Unchiul meu este pastorul David Kerry, omul care vrea să predice în Alverton. M-a trimis să vă spun despre ce vrea să predice.
-Nu vreau să se predice nimic acolo! spuse bătrânul cu glas apăsat.
Dar lui David nu îi fu teamă. Era sigur că Regele vrea să reuşească.
- Ştiţi că oamenii nu pot asculta o predică decât dacă merg până la Elkton şi acest lucru este prea obositor o săptămână întreagă de lucru, spuse el.
- Ce ştii tu despre toate astea?
- Am trăit acolo până acum. Am şi lucrat chiar. Bătrânul se amuză. Băiatul era interesant. Ce ai
făcut? întrebă el.
- Am făcut etichete.
-Mă mir că unchiul tău te-a lăsat în preajma sărmanilor din acel oraş.
-Şi eu am fost un „sărman". Nu mă ştia pe atunci. Imediat ce m-a găsit, m-a luat la Elkton.
- Nu-i aşa că acum vrei să fii misionar? -Vreau ca unchiul David să predice băieţilor -
băieţilor de vârsta mea.
- Ce vârstă ai?
- Doisprezece ani, domnule.
- Şi despre ce vrei să predice?
-Nu am vrut să îi spun ce să predice; dar ştiţi, am fost şchiop mult timp - mai mult decât ştiu eu. Nu puteam merge deloc. Şi obişnuiam să scriu pe hârtie

lucrurile pe care le învăţam, iar unchiul David, când a văzut caietul, a spus că

poate găsi subiecte în el.
- E caietul pe care îl ai cu tine?
- Da, domnule.
- Dă-mi-l să-l văd.
La început, acesta îl amuză mai tare decât copilul; dar în câteva minute bătrânul încetă să mai zâmbească.
- De unde ai luat toate astea? întrebă el. -Le-am învăţat.
- Le învaţă mulţi băieţi din Alverton? -Nu ştiu; nu au timp să le scrie.
- Deci crezi că ar trebui să-l las pe unchiul tău să predice.
- Da, domnule.
-Trebuie să îmi laşi lista asta de subiecte şi după ce mă uit peste ele am să-ţi trimit răspunsul. Este bine aşa?
-Da, domnule. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi permis să vin la dumneavoastră. La revedere, domnule. David ieşea din încăpere, când domnul Mayberry îl chemă înapoi şi-i spuse:
- Spune-i că poate să predice. Am să ţin caietul până mă uit peste el. Ţi-l voi trimite.
David radia de bucurie când ajunse în salonul mare al unchiului său.
-A spus că poţi să predici! strigă el. A spus că poţi să predici!
Tot drumul spre casă vorbiră şi plănuiră. Textul primei predici urma să fie „învăţaţi despre Mine," pentru că prima propoziţie a lui David era, „Dumnezeu vrea să învăţ despre El."

-Cum să le spun să înveţe despre El? întrebă domnul Kerry.
- Spune-le să caute lucrurile pe care le face pentru ei.
Apoi David îşi aminti cum l-a întâlnit pe Arthur când câinele urmărea pisica şi cum a primit cărţile după ce îi fusese spartă tăbliţa. îşi aminti cum învăţase să scrie bine şi frumos din cauză că era şchiop - lucru ce i-a permis să lucreze la fabrică.
Unchiul Kerry zâmbi şi apoi spuse cu încântare.
- Am o idee! După predica de duminică vom da cordoane albastre tuturor celor care vor să înveţe lecţiile lui Sir Galahad şi să ducă luptele din interior.
Predica avu un mare succes. David şi Arthur îşi purtau cu mândrie cordoanele. Doamna Martha şi-l purta şi ea pe al ei în timp ce toţi trei stăteau în faţa camerei pline. Mulţi păşiră în faţă în acea zi; unii să primească acele cordoane, iar alţii să-L primească pe Regele lor. Chiar şi domnul Mayberry a venit să asiste, iar unii spuneau că plecase cu lacrimi în ochi.
Pe parcursul anului au avut loc multe schimbări în Alverton. Oamenii au devenit mai buni, angajaţii lucrau mai bine, domnul Colton a devenit mai mulţumitor şi mai generos, iar Sir Galahad a fost subiectul oraşului mulţi ani la rând.
David a mers la şcoală în Elkton cu Arthur. A fost aproape complet vindecat şi se observa că şchiopăta numai când era obosit.
Mătuşa Jane s-a bucurat foarte tare să aibă grijă de casă după ani de muncă grea la fabrică. L-a supravegheat în continuare pe David de aproape şi de câte ori îi

părea că este exagerat de încântat că îi revenise puterea, îi amintea de puterea mai bună pe care o învăţase în anii în care fusese şchiop.
53
Prima predică
Sir Galahad a crescut şi s-a făcut un cavaler tare şi puternic al Regelui Regilor pentru că „puterea lui era la fel de mare ca a zece persoane pentru că avea inima curată."
Sfârşit
„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu."
54

Cuprins

Trivind pe fereastră *(* „(sus este fratele meu" „rtrthur şi câinele lui" *M*
Arthur şi Sir Galahad *23* „/aicruri pe care Ic învăţ" w mângâiere
neaşteptata O luptă scurtă „#du-l odată!" Jrima predică *50*
Litt Lam

Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Traian Vuia, nr. 15, 720021 - Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: contact@littlelamb.ro

Când am citit prima dată această cărticică, am ştiut că mă oprisem asupra unei lucrări ce avea să slujească de model pentru băieţi şi fete în învingerea ispitei de a desconsidera copiii mai slabi. Sper că veţi considera *Sir Galahad* ca pe una dintre cele mai bune povestiri aprinzătoare pentru copii.